

מ"ת 13821/07/18 - מדינת ישראל נגד אמיר מרמש, טרייסי קדיס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 13821-07-18 מדינת ישראל נ' מרמש(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופטת שרה דותן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד רביד שיפמן
משיבים	1. אמיר מרמש (עציר) ע"י ב"כ עו"ד שרון דניאלי 2. טרייסי קדיס (עציר) ע"י ב"כ עו"ד משה א. סרוגוביץ' ועו"ד מיכל רובינשטיין

החלטה

נגד אמיר מרמש וטרייסי קדיס (להלן: "המשיבים") הוגש כתב אישום בגין עבירות של רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (להלן: "החוק").

קשירת קשר לפשע (רצח) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

קשירת קשר לפשע (חבלה חמורה) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

שיבוש מהלכי משפט - לפי סעיף 244 לחוק.

הונאה בכרטיס אשראי לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986.

לנוכח האישומים החמורים המיוחסים למשיבים, ביקשה המדינה להורות על מעצרם עד תום ההליכים.

בדיון שהתקיים בתאריך 26.8.18 הודיע בא כוחו של המשיב 1 כי לצורך דיון במעצר בלבד הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ומכאן שהוא מסכים למעצר עד תום ההליכים.

לאור האמור לעיל הוריתי על מעצרו של משיב 1 עד תום ההליכים, והמשך הדיון יתמקד בעניינה של משיבה 2.

על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, אשר מרביתן אינן שנויות במחלוקת בשלב זה, משיבה 2 הינה בתה של

עמוד 1

פאדיה קדיס (להלן: "**המנוחה**") ובמועדים הרלבנטיים לכתב האישום התגוררה עימה בביתה. המנוחה התנגדה נמרצות לקשר בין בתה - משיבה 2 למשיב 1 הן בשל העובדה שמשפחת המשיבה נוצרית והמשיב 1 מוסלמי, והן בשל הבדלי מעמדות. על רקע התנגדות זו התגלעו חיכוכים בין משיבה 2 לבני משפחתה.

החל מחודש מרץ 2018 החלו המשיבים לתכנן פגיעה במנוחה ובגיסה של המשיבה אשר הצטייר בעיניהם כמכשול לקשר.

השיחות המתייחסות לתכנית להיפטר מהמנוחה ולפצוע את הגיס תועדו בחלקן וחלק מהן נמחקו מבלי שניתן היה לשחזרן, אך ניתן ללמוד על הלך הרוח של השנים באשר לאמצעים בהם ביקשו לנקוט לפתרון "הבעיה".

השיח בין השנים הפך אינטנסיבי וקונקרטי בסוף חודש מאי 2018 לאחר שהמנוחה שבה מחופשה וגילתה שהקשר בין השניים לא זו בלבד שנמשך, אלא שאחותה של המשיבה, דניס, גילתה בטלפון הסלולרי של המשיבה התכתבות שכללה אמירה של משיב 1 שהוא רוצה להרוג את משפחתה.

הגילוי גרם לחיכוכים קשים במשפחה, אך המנוחה מנעה הגשת תלונה במשטרה.

מהתקשורת בין השניים בתחילת חודש יוני 2018 אשר כללה הודעות ווטסאפ, הודעות S.M.S, הודעות דואר אלקטרוני והקלטות של שיחות, עולה כי השניים תכננו באופן קונקרטי את רציחתה של המנוחה ופציעתו של הגיס.

בתאריך 7.6.18 בשעה 02.20 הגיע משיב 1 לביתה של המנוחה כשהוא מצויד בסכין ונכנס פנימה מהדלת האחורית אשר הושארה פתוחה על ידי משיבה 2 על פי תכניתם המשותפת.

משיב 1 עלה לקומה השנייה בבית נכנס לחדרה של משיבה 2 העיר אותה משנתה, הראה לה את הסכין שהביא עמו, ולדבריו משיבה 2 ראתה את הסכין ואמרה לו "**תעשה את זה כבר**", או מילים בעלות משמעות דומה.

משיב 1 שהה בחדרה של משיבה 2 עד שעה 05.30, שאז יצא מהחדר כשאת פניו מכסה צעיף שנתנה לו משיבה 2 ובידו הסכין. לדבריו המשיבה 2 איחלה לו "**בהצלחה**", וכיסתה את אוזניה באוזניות בהן השמיעה מוסיקה בעוצמה גבוהה, כדי שלא תשמע את זעקות אמה.

משיב 1 יצא למסדרון המחובר בין חדר המנוחה לחדרה של המשיבה 2, פתח את דלת חדר השינה של המנוחה שהתעוררה, יצאה למסדרון שם דקר אותה משיב 1 בסכין 7 דקירות בפלג גופה העליון עד אשר נשברה הסכין וזאת מתוך כוונה לגרום למותה.

כתוצאה מהדקירות נפצעה המנוחה פצעים קשים שגרמו למותה.

מיד לאחר שביצע את המעשים המתוארים לעיל, נכנס המשיב 1 לחדרה של משיבה 2 סימן לה בידו כי המית את המנוחה, אמר לה "**גמרתי עם הסיפור מה שרצית היה**", והניח את הסכין המגואלת בדם על שולחן בחדרה.

לאחר המעשים המתוארים לעיל, פעלו שני המשיבים להעלמת הפשע, משיב 1 עטף את גופת המנוחה בסדין ושמיכה והעלה אותה לקומה השלישית, הסתיר אותה בחדר האמבטיה, ניקה את כתמי הדם באמצעות כלי ניקוי שהעמידה לרשותו משיבה 2, שני המשיבים הוציאו בגדים וחפצים מחדר השינה של המנוחה העלו אותם לחדר השינה בקומה

השלישית על מנת להטעות את בני המשפחה ולגרום להם לחשוב שהמנוחה נסעה, בהמשך משיב 1 נעל את דלת חדר השינה בקומה השלישית באמצעות מפתח שנתנה לו משיבה 2.

בהמשך אותו יום שלחו שני המשיבים מסרונים מרגיעים לבני המשפחה, באמצעות הטלפון הסלולרי של המנוחה וזאת במטרה ליצור מצג לפיו המנוחה עודנה בחיים ועוסקת בענייניה, כך לדוגמא נכתב כי המנוחה מבלה בחברת חברתה דוריס. משיבה 2 אף כתבה לאחיותיה כי שוחחה עם המנוחה והמנוחה מבלה עם חברתה.

באותו היום עשה משיב 1, בהסכמת משיבה 2, שימוש בכרטיסי אשראי של המנוחה, הזמין אוכל וחדר במלון קראון פלאזה.

בחלוף השעות החלו בני משפחתה של משיבה 2 לדאוג לשלום המנוחה, כאשר המשיבה מעמידה פנים שאף היא משתתפת בדאגה ובחיפוש, ומשיב 1 הוסיף ושלח מהטלפון הסלולרי של המנוחה הודעות מרגיעות.

בשל העובדה שאחיה של משיבה 2 הבחין במשיב 1 כשהוא נמלט מהבית, התעורר חשדם של בני המשפחה והם פרצו את דלת חדר השינה שם התגלתה גופת המנוחה.

בד בבד עם הגשתו של כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים.

עילות המעצר הנטענות נסמכות על החזקה הסטטוטורית מכוח סעיפים 21(א)(1)(ג) ו- 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, בשל האישום בעבירה שדינה מאסר עולם, תוך שימוש בנשק קר.

כמו כן צוין קיומו של חשש סביר לפגיעה בשלום הציבור, מאחר שבנוסף על רצח המנוחה תכננו שני המשיבים לפגוע גם בגיסה של המשיבה.

כמו כן צוין קיומו של חשש סביר לשיבוש מהלכי משפט ולהתחמקות מהדין וזאת לנוכח סדרת הפעולות בהן נקטו להעלמת הרצח, והניסיונות להטעות את בני המשפחה ולשכנעם כי המנוחה נסעה לחו"ל.

בדין שלפני העלה עו"ד סרוגוביץ', סיגורה של משיבה 2, שלוש טענות עיקריות, הראשונה שבהן סעיף האישום המיוחס למשיבה, להשקפתו אין מדובר ב"מבצעים בצוותא" של עבירת הרצח, אלא לכל היותר בסיוע.

עוד נטען כי בחקירת המשיבה פעלה המשטרה באופן שיש בו כדי לכרסם משמעותית בראיות.

בהתייחס לעילות המעצר נטען, כי המשיבה אשר לא הייתה שותפה פעילה בביצוע הרצח אינה מסכנת את שלום הציבור, וכיום כאשר כל הראיות, אשר מרביתן הינן ראיות חפציות מצויות בידי המשטרה לא קיים חשש לשיבוש מהלכי משפט.

ראשית אבחן את היקף מעורבותה של המשיבה 2 ברצח המנוחה.

בפסיקה נקבעו מספר מבחני עזר לזיהוי המבצע בצוותה ולהבחנה בינו לבין המסייע, ואלו הם: מבחן הקרבה; מבחן

השליטה; המבחן הפונקציונאלי; והמבחן המשולב (ראו, למשל: ע"פ 875/12 אבו טהה נ' מדינת ישראל, בפסקה 29 (7.1.2013); ע"פ 4428/13 שיטתית נ' מדינת ישראל, בפסקה 38 (30.4.2014); ע"פ 5706/11 רון נ' מדינת ישראל, בפסקה 153 (11.12.2014) (להלן: "עניין רון")).

במסגרת "מבחן הקרבה" (או מבחן המעגל הפנימי) בוחן בית המשפט את מידת הקרבה של כל אחד מהמשתתפים לביצוע העבירה, ועד כמה מהווה אותו משתתף חלק מהמעגל הפנימי של המשימה העבריינית [ראו, למשל, והשוו ע"פ 3596/93 אבו סרור נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 481, בפסקה 12; ע"פ 3390/98 רוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(5) 871, בפסקה 7 (1999); ע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל, בעמ' 16-17 (5.7.2007) (להלן: "עניין יוסף"); ע"פ 4380/08 סעסע נ' מדינת ישראל, בפסקה 31 (8.4.2010) (להלן: "עניין סעסע")].

"מבחן השליטה" בוחן את השאלה עד כמה שולט המשתתף, ביחד עם אחרים, על ביצוע העבירה, והאם הוא מהווה אדון לפעילות העבריינית או חלק עיקרי מהתכנית המשותפת לביצוע העבירה, ופועל יחד עם האחרים להגשמתה (ראו, למשל, עניין יוסף, בעמ' 17).

"המבחן הפונקציונאלי" עניינו בשאלה עד כמה נטל המשתתף חלק מהותי בביצוע העבירה גופה, והאם אין מדובר, אך ורק, בפעולות עזר החיצוניות לעבירה.

במסגרת "המבחן המשולב" - המשלב את המבחנים המסורתיים, האובייקטיבי והסובייקטיבי - נערך איזון בין הרכיב ההתנהגותי שביסוד העובדתי לבין היסוד הנפשי; כך שלמעשה קיימת מעין "מקבילית כוחות" ביניהם, במובן שכלל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה הוא בעל עוצמה מבחינת מידת העניין שיש לו בביצועה, כך ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של מעורבות במסגרת היסוד הפיזי- העובדתי, ולהיפך (ראו למשל והשוו: ע"פ 8573/96 מרקדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 1, 26, פסקה 26 (1998); ע"פ 9716/02 רימאוי נ' מדינת ישראל, בפסקה 19 (15.2.2010)).

יודגש, כי נוכחות פיזית אינה הכרחית להגדרת אדם כ"מבצע בצוותא" כפי שנקבע בדנ"פ 1294/96 משולם ואח' נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 1 (29.6.1998).

"מוסכם על הכול, כי 'נוכחות' פיזית בזירה המצומצמת, שבה מתבצע בפועל המעשה המהווה את היסוד העובדתי שבעבירה, אינה תנאי לאחריותו של 'המבצע בצוותא' לביצועה. עם זאת, מקובל עליי, כי במושג 'זירה' בהקשר הנדון כאן, נכלל בכל מקום שבו נמצא ה'מבצע בצוותא' לצורך מילוי תפקידו..."

במצב דברים זה, כאשר אחריותו של 'מבצע בצוותא' נעוצה בתכנון ביצוע העבירה - במובן הרחב של המושג 'תכנון' כמפורט לעיל - אין כל חשיבות למיקומו בשעת הביצוע בפועל. ולא למיתר יהיה להדגיש גם זאת: 'ההתנקות' מזירת ההתרחשות לאחר שנעשה 'מעשה ההשתתפות', אינו משליך למפרע על היותו של העברין 'מבצע בצוותא', והוא נשאר כזה, על כל הכרוך בכך לעניין האחריות למעשי המבצעים בצוותא הנותרים, על-פי התכנית המקורית לפחות."

ראו גם ע"פ 10110/03 עופר גמליאל נגד מדינת ישראל.

"הכלל הוא, כי המבצע בצוואת הוא מי שמעשיו מכניסים אותו 'למעגל הפנימי של ביצוע העבירה' גם אם מעשיו לא מקימים את הרכיב ההתנהגותי אשר מוגדר בעבירה" (עניין רון).

מן הכלל אל הפרט:

הראיות המלמדות על מידת מעורבותה של המשיבה בתכנון הרצח, על רצונה העז בתוצאה הקטלנית, ועל פעולותיה שיש בהן להכניסה למעגל הפנימי של ביצוע העבירה, נסמכות על מקורות שונים: אמרתיו של המשיב, אמרתיה שלה, המסרים שהוחלפו בין השניים, התנהגותה ביום אירוע והרקע המשפחתי כפי שהוא נלמד מהודעות בני המשפחה.

באמרתיו מפרט המשיב את השתלשלות האירועים שקדמו לרצח ומתאר את התוכניות שהחלו להתגבש בחודש מרס 2018.

באמרתו מיום 15.6.2018 שעה 08:33 שורות 163 ואילך מבהיר המשיב כי בתחילה היו **"סתם דיבורים על זה"**, אך שבוע לפני הרצח התחילו לתכנן את המעשה ברצינות **"יותר נכון היא"**

"ש: גם אתה

ת: אני בערך, אני עשיתי את עצמי רציני, אבל לא באמת רציתי את זה, אז זרמתי איתה, גם באותו יום של הרצח אמרתי לה תעזבי לא נעשה את זה עכשיו.

היא אמרה לי: 'לא, אני רוצה לגמור את זה עכשיו עוד היום'."

בהמשך מעיד המשיב כי נכנס לבית בליל הרצח דרך הדלת שהושארה פתוחה על ידי המשיבה (עובדה שגם היא מאשרת באמרתיה) וכיסה פניו בצעיף שהושאר על ידי המשיבה ליד דלת חדרה.

המשיב ממשיך ומתאר את השיחה ביניהם לפני שיצא לביצוע משימתו (שורות 244-249):

"ש: מאחלת לך בהצלחה?

ת: אפשר להגיד

ש: מה הכוונה אפשר להגיד?

ת: סוג של כן, אני לא זוכר באיזה מילים אמרה בדיוק אבל זה היה סוג של 'בהצלחה'."

המשיב מוסיף וטוען כי העלמת הגופה נעשתה בעצה אחת עם המשיבה (שורות 270-273).

עמוד 5

בהתייחס להודעות שהוקלדו בטלפון הסלולרי של המנוחה מציין המשיב כי המשיבה שלחה הודעות בצהריים והוא בערב, וכי רוב הזמן הטלפון היה בחזקת המשיבה (שורות 394-400).

באמרותיה מאשרת המשיבה כי ביקשה את המשיב להרוג את אמה, אך יחד עם זה מנסה לטעון כי לא ממש התכוונה לכך (הודעה מיום 13.6.2018) שורות 87-92).

בהמשך כאשר התבקשה לפרט את השיטה שנבחרה לביצוע המעשה מסרה כי היו תכניות שונות לביצוע הרצח באמצעות אקדח וסכין והוסיפה "אני ביקשתי שיעשה את זה בזמן שאני ישנה, ודחינו את זה ועדיין חשבתי על אופציה של לברוח, ולפעמים דחיתי את זה בכוונה, אני פחדתי ממנו" (שורות 103-100).

"ש: דיברתם על הדברים . היה הרי תכנונים ?

ת: אמרתי לך, ביקשתי שיעשה את זה לפנות בוקר.

ש: כמה פעמים בעבר רציתם לעשות את זה והתחרטתם ?

ת: פעם אחת, אמיר טען שהוא לא יכול לעשות את זה, כי עלו עליו, לא יודעת מה ואני עם העצבים שלי התעצבנתי" (שורות 114-118).

בהתייחס לאירוע עצמו המשיבה מאשרת שהותירה את הדלת פתוחה והמשיב נכנס לבית בשעה 02:30 בקירוב שהה בחדרה, לדבריה, חשבה שאינה רוצה שיעשה את המעשה אך לא שיתפה את המשיב בלבטיה וכאשר הוא יצא עטוף בצעיף לביצוע הרצח היא האזינה למוסיקה. לאחר מכן המשיב חזר ואמר לה "זהו" (שורות 153-147).

יצוין כי באמרותיה מנסה המשיבה להפחית מחלקה ולהעצים את לבטיה, אך העובדות בהן הודתה הן כי ביקשה מהמשיב לרצוח את אמה, המשיב הביע חרטה (פעם אחת) והיא "התעצבנה" ביום האירוע היא הותירה את דלת הבית פתוחה המשיב שהה בחדרה ממנו יצא בשעה 05:30 כשהוא עוטה צעיף, בעוד היא ממתינה בחדרה כשאזניות על ראשה.

ייאמר כי הסנגור לא חלק על עובדות אלה.

להשלמת התמונה הוצגו פלטי תקשורת בין השניים המלמדים על תכנית משותפת להותיר את דלת הבית פתוחה, המשיב מבקש שתשאיר לו ג'קט שחור או חולצה שחורה כדי להסתיר את פניו והמשיבה עונה "ממילא היא תמות".

בהמשך אותו ערב הם מתכננים כיצד יסבירו את עובדת העלמה של המנוחה, והיכן יחביאו את הגופה ואז מתפתחת ההתכתבות הבאה לאחר שהמשיב שואל את המשיבה אם אחיותיה נוהגות לרדת הרבה למרתף וכשהיא משיבה בחיוב הוא עונה:

"טוב נשים אותה בקומה שלישית ומחר כשיהיה אתי אוטו אקח את הגופה ואשרוף אותה ואזרוק אותה ליער".

תשובת המשיבה: "לאאאא, זה מה שרק חסר לי."

לא רוצה אותה בית מאמי יש לך אנשים. יש להם מכוניות, תטפל בזה כמה שיותר מהר ותגיע מוכן. לא רוצה את הגופה שלה מצטערת. זה מגעיל זה ריח וזה אמא שלי שאני שונאת אותה". (עמ' 2759).

השניים ממשיכים ומתכננים את הרצח.

המשיב מתאר את מהלכיו ומסביר "מסיים איתה ולוקח אותה שורף אותה בום נגמר הסיפור ואת תנתקי את המצלמות" והמשיבה עונה: "אוקיי, בשושו... לא עדיף כבר שתגמור איתה תצא ואז אטפל במצלמה ואתה תחזור ונתמזמז" (עמ' 2755).

לאחר שהמשיב מספר למשיבה על כוונתו לבצע הרצח בסכין עונה המשיבה "מאמי אולי נשיקה אחרי, אני קצת פוחדת. רוצה שתגמור איתה וזהו" (עמ' 2757).

כאשר המשיב מנסה להסיט את השיחה לכיוון אחר מבהירה לו המשיבה "כרגע תתמקד בזה שנסיים עם אמא" (עמ' 2750).

את ההתכתבות המתקיימת בשעה 22:26 בקירוב מסיימת המשיבה בדברים "לילה טוב אהובי, בהצלחה". (עמ' 2746).

באמרות שנגבו מבני המשפחה מתוארים היחסים העכורים במשפחה בשל יחסיה של המשיבה עם המשיב והתנהגותה ביום שאחרי הרצח ניסיונות ההעלמה השקרים וההתחמקויות.

דוחות המעבדה הניידת מחזקים את האמרות ביחס למקום ביצוע הרצח.

ב"כ המשיבה הפנה לשורה של שיחות שהתקיימו בין המשיבים מהן עולה, כביכול, שהמשיב ניצל את השפעתו על המשיבה אשר הייתה נתונה במשבר בעקבות רצח אביה. וכי המשיב עשה שימוש ציני בדמותו של האב וטען כי הוא "מתקשר עמו". על רקע זה מבקש הסניגור לפרש את דברי המשיבה והתנהלותה וטוען כי אינה מבחינה בין מציאות לדמיון.

טענה זו לא ניתן לקבל בשלב זה בהתחשב בחוות הדעת הפסיכיאטרית השוללת אי שפיות.

אין חולק כי הקשר בין המשיבים כלל שפע של התבטאויות הניתנות לפירושים כאלה ואחרים, אולם לענייננו, בשלב זה, יש להתמקד בדברים שהוחלפו בין השניים סמוך לרצח ובהתנהגותם במהלכו.

"המבחן לקיומו של רכיב ה'החלטה להמית', היא האם בפרק הזמן - הגם קצר אשר עמד לרשות הממית, עדיין הוא היה יכול לצפות את תוצאות מעשיו ולשאוף להשיגם. אין נדרש כי ההחלטה להמית תישקל לאורך הזמן ובאופן מעמיק, אלא מספיק כי בעת האירוע או ממש בסמוך לו הממית החליט להמית את המומת". (ע"פ 1159/13 מיכלוב נגד מדינת ישראל, מיום 06.01.2016).

התקשורת בין המשיבים מלמדת על רצון משותף ונחישות להוציא את זממם מן הכוח אל הפועל באותו לילה והמשיבה אף איחלה למשיב הצלחה בביצוע המעשה.

אני סבורה כי התכנון המשותף והעידוד לביצוע המעשה העולה באופן ברור וחד-משמעי מחילופי הדברים בין השניים, רצונה של המשיבה לרצוח את אמה, הסיוע שהעניקה למשיב הן בהשגרת הדלת פתוחה והן במתן צעיף לצורך הסוואה הסיוע בעצה ובכלים להעלמת המעשה ממקמים את המשיבה בליבת המעשה ובמעגל הפנימי של ביצוע העבירה, העובדה שבחרה להישאר בחדרה ולאטום את אזניה לזעקות הקרבן אינה מפחיתה כהוא זה מחלקה במעשה.

הסנגור הפנה בטיעונו לפסה"ד בעניין **פלונית נ' מדינת ישראל**, ע"פ 320/99 פ"ד נה(3) 22, אולם אין המשל דומה לנמשל מאחר שבעניין פלונית בית המשפט המחוזי זיכה את המערערת מעבירת הרצח והרשיעה בסיוע לרצח. בדיון בית המשפט העליון הודגש כי, **"אין בפנינו ערעור המשיבה על אי הרשעתה של המערערת ברצח. לפנינו ערעורה של המערערת בגין הרשעתה בסיוע לרצח"**. מכאן שהדיון המשפטי שם מוגבל לשאלת הסיוע.

מעבר לדרוש יצוין כי מעורבותה של פלונית נופלת בהרבה מזו של המשיבה.

טענתו הנוספת של הסנגור התייחסה למשקלן של הראיות לכאורה.

על פי הנטען אמרתה המפלילה הראשונה של המשיבה מיום 8.6.2018 נגבתה לאחר שנחקרה בחקירה נגדית אינטנסיבית על ידי החוקרים בתגובה לגרסתה הראשונה מבלי שהוזהרה כדין ומבלי שנתנה לה האפשרות להתייעץ עם עו"ד. רק לאחר שהתוודתה הוזהרה ונפגשה עם סנגור אך על פי הנטען ההודאה השנייה מהווה המשך להודאה הראשונה שנגבתה שלא כדין. עוה"ד סרוגוביץ הרחיב בתיאור "ההלבנה" של ההודאה השנייה אך גרס שאין בכך כדי לרפא את הפגם הראשוני. בטיעונו נסמך הסנגור על החלטתו של כב' השופט אלרון בבש"פ 5612/18 **גבאי ואח' נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.8.2018) לפיהם:

"יחד עם זאת, כבר בשלב מוקדם זה של ההליך הפלילי יש לתת את הדעת לשאלת אופיין של הראיות העומדות לחובת הנאשם, ובכל זה בחינת הנסיבות בהן הושגו, ככל שיש בכך כדי ללמד על חולשה מסוימת שנפלה בתשתית הראייתית הלכאורית".

אלא שהשוואה בין האמור בעניין גבאי לענייננו מעלה כי מדובר בניסיון יצירתי להפחית ממשקלן של הראיות שפורטו לעיל.

בעניין גבאי דובר בדברים שנאמרו למדובר שלא נמצא להם חיזוק בהקלטה ובדברים שנאמרו על ידי שיתף לעבירה לאחר שהוצעה לו הקלה בעונש אם יעיד נגד גבאי.

בענייננו, גם בהנחה שהיה מקום להזהיר את המשיבה לאחר שהתעוררו החשדות נגדה ואיני משוכנעת שזה המצב, לאחר האמרה ה"בעייתית" מסרה המשיבה סדרה של אמרות נוספות בתאריכים 13.06.18, 19.6.18, 25.06.18, 27.06.18, אשר בכולן אישרה את עיקר הדברים שתוארו לעיל אך ניסתה לשוות להן נופך שונה. יתר על כן, גם בדיון שלפני מרבית העובדות לא הוכחשו.

מכאן שגם אם מסיבה זו או אחרת יסבור המותב שידון בתיק שאין לקבל את האמרה מיום 8.6.18 משקלן של הראיות הנוספות לא יפחת.

עילת מעצר

המשיבה נאשמת בעבירת רצח ובשורה של עבירות נלוות המקימות עילת מעצר.

מסוכנותה נלמדת מהתכנון המפורט של רצח אמה והקשר שקשרה עם המשיב לפגוע בגיסה באמצעים אלימים.

יתרה מכך סדרת הפעולות שביצעה יחד עם המשיב להעלמת הגופה, וניסיונות ההטעיה המתוחכמים של בני המשפחה אף הם מקימים עילת מעצר. העובדה ש"המשימה" כבר הושלמה והראיות בידי המשטרה אינה מפחיתה ממסוכנותה של המשיבה ואין אני סבורה שבנסיבות המתוארות לעיל ניתן לשקול חלופת מעצר על אף גילה הצעיר.

אשר על כן, אני מורה על מעצרה של משיבה 2 עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ח, 03 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים ובאי כוחם.

שרה דותן, שופטת